

Arrest

nr. 48 289 van 20 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN WEYENBERGE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwamen volgens zijn verklaringen op 21 december 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 20 mei 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over het Servische staatsburgerschap te beschikken, van etnisch Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit Bujanoc. Sedert 2001-2002 werkte u als geldwisselaar. U oefende deze activiteiten uit op straat in de illegaliteit. Gedurende de laatste twee à drie jaar werd u lastiggevalen door politieagenten die van u eisten dat u hen geld zou geven of hun drankjes zou betalen. Uit angst dat deze agenten uw geld zouden afnemen gezien u als illegale geldwisselaar

werkzaam was, ging u in op hun eisen. U was niet de enige die dergelijke problemen kende met de politie. Ook anderen die eveneens zoals u op straat als geldwisselaar werkzaam waren of die illegaal sigaretten verkochten werden op deze manier lastiggevalen door de politie. Op 29 oktober 2009 was u op straat uw job als geldwisselaar aan het uitoefenen toen twee politiemannen u zeiden dat u in hun wagen diende te stappen. Omdat u dacht dat zij geld wilden wisselen, ging u in op hun vraag. Ze brachten u echter met hun wagen naar een plaats in de periferie van Bujanoc nabij een meer waar u door hen werd geslagen. Ze verweten u dat Servië hun land was, dat het werk dat u deed illegaal was, dat jullie terroristen waren, dat u in het verleden het UÇPMB geholpen had en dat alle Albanezen dezelfde zijn. De politiemannen namen vervolgens uw geld af en zeiden u dat ze u er niet meer wilden zien, zoniet zou u geliquideerd worden. Vervolgens gingen ze weg en lieten ze u achter. U belde vervolgens naar een vriend die u is komen halen en u naar huis heeft gebracht. U durfde vervolgens uw huis niet meer te verlaten en u heeft uw vertrek uit Servië geregeld. Via vrienden kwam u in contact met een man uit Kumanovë, Macedonië, die bereid was u tegen betaling het land uit te helpen. Op 15 december heeft deze man u, uw echtgenote en uw zoon X (O.V. X) met zijn wagen het land uitgeholpen. Hij bracht u naar België waar u op 17 december 2009 bent aangekomen. Op 21 december 2009 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U haalde eveneens aan dat u tijdens de oorlog in Zuid-Servië door de politie werd tegengehouden aan de grens in Konçul. U werd er als etnisch Albanees beledigd door de politie en met een mes verwond aan de arm. U legde ter ondersteuning van uw identiteit uw identiteitskaart, uitgegeven te Bujanoc op 18 februari 2002 en uw rijbewijs, uitgegeven te Bujanoc op 24 augustus 2005 neer.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw gehoren incoherente verklaringen heeft afgelegd over de door u aangehaalde problemen. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde u dat u problemen heeft gekend met de Servische autoriteiten omwille van uw voormalige steun aan het UÇPMB, dat u op 29 oktober 2009 door politiemannen werd meegenomen naar een onbekende plaats waar ze u zeiden dat ze weet hadden van uw vroegere steun aan het UÇPMB en waar ze van u eisten dat u met hen ging samenwerken. Uit uw gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen blijkt dat uw problemen met de politie verband houden met het feit dat u als illegale geldwisselaar actief was. Wanneer u geconfronteerd werd met uw bovengenoemde verklaringen uit de vragenlijst en met het feit dat u voor het Commissariaat-generaal met geen woord rept over deze vraag naar samenwerking met de politie omwille van uw vroegere steun aan het UÇPMB maar dat u daarentegen stelde dat de politie van u eiste dat u niet meer als illegale geldwisselaar zou optreden (CGVS p. 5), stelde u niet te weten wat er bedoeld werd met het feit dat u voor de politie diende te werken (CGVS p. 5). Wanneer u werd voorgelezen wat u heeft weergegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken, verduidelijkte u dat, wanneer u sprak over samenwerking met de politie, u het had over het geven van financiële steun aan de politiemannen en het beantwoorden van vragen die zij u stelden over andere collega's die eveneens geldwisselaar zijn (CGVS p. 5). Uit uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal blijkt echter dat u in deze vragenlijst met geen woord gerept heeft over uw werkzaamheden als illegale geldwisselaar en de hieruit volgende problemen. Het feit dat u nu eens stelt dat uw gewezen steun aan het UÇPMB en de vraag tot samenwerking met de politie omwille van deze steun aan de basis ligt van uw problemen en dan eens uw niet-toegestane activiteiten als geldwisselaar ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Opvallend is eveneens dat uw echtgenote in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze melding heeft gemaakt van het feit dat u problemen zou gekend hebben met de Servische politie omwille van uw gewezen steun aan het UÇPMB, dan wel omdat u op illegale wijze op straat als wisselagent werkte. Daarentegen verklaarde zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat u werd meegenomen door politieagenten omwille van uw gewezen steun aan het UÇPMB (CGVS p. 3). Op de vraag waarom zij deze problemen omwille van uw steun aan het UÇPMB dan niet eerder heeft weergegeven voor de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde uw echtgenote dat zij in de vragenlijst misschien vergeten is melding te maken van dit feit (CGVS p. 3), hoewel zij eerder had gesteld in de vragenlijst alle elementen te hebben weergegeven die geleid hebben tot haar vertrek (CGVS p. 2). Dit wijst er op dat u en uw echtgenote getracht hebben jullie verklaringen op elkaar af te stemmen.

Redelijkerwijze kan van u en uw echtgenote verwacht worden dat u de feiten die de aanleiding hebben gevormd tot uw vertrek uit uw land van herkomst op een zorgvuldige en geloofwaardige manier zou weergeven. Het feit dat zowel u als uw echtgenote in uw opeenvolgende verklaringen voor de diverse asielinstanties weinig coherente verklaringen afleggen aangaande de oorzaak van uw problemen met de politie doet dan ook ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de waarachtigheid van deze problemen. Door het handelen van u en uw echtgenote maakt u het mij onmogelijk een correct zicht te krijgen op de problemen die daadwerkelijk aanleiding hebben tot uw vertrek uit uw geboorteland.

Wat er ook van zij, het feit dat u problemen kende met de Servische politie omdat u op straat werkzaam was als illegale geldwisselaar kan niet beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde aangaande deze problemen zelf dat u aan de politie geld gaf en hen drankjes betaalde omdat u angst had dat uw geld door hen zou afgenomen worden gezien uw activiteiten als geldwisselaar niet legaal waren (CGVS p. 4-5). Deze problemen overstijgen geenszins het gemeenrechtelijke niveau en houden evenmin verband met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie die in internationale bescherming voorziet voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Mocht uw steun aan het UÇPMB daadwerkelijk aan de basis liggen van uw vertrek uit uw geboorteland, quod non, dan nog kan opgemerkt worden dat de door u aangehaalde feiten niet getuigen van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Vooreerst betreft het gegeven dat u door twee politiemannen geslagen werd een éénmalig incident. Uw problemen beperkten zich bovendien tot twee mannen die weliswaar politieagent zijn maar niet handelden in naam van de Servische autoriteiten. Uit informatie blijkt immers dat sinds de amnestiewet van 2002 geen enkele ex-strijder ooit veroordeeld is geweest wegens zijn gewezen lidmaatschap van het UÇPMB alleen, bijgevolg is het niet aannemelijk dat u, die nooit gestreden heeft maar het UÇPMB enkel op financiële en materiële wijze heeft gesteund, wel problemen zou kennen met de Servische autoriteiten. Bovendien bent u het gedrag van deze twee mannen nergens gaan aanklagen. U heeft geen pogingen ondernomen om het individuele gedrag van deze twee politiemannen aan te kaarten hetzij bij de politie of bij de hogere politionele autoriteiten, hetzij bij lokale leiders van Albanese partijen, hetzij bij de lokale pers of media (CGVS p. 5). Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen omdat u niet durfde en omdat u niet serieus genomen zou worden is echter niet afdoende (CGVS p. 5). Redelijkerwijze kan immers van u verwacht worden u zich vooreerst beroep op de bescherming van de eigen autoriteiten alvorens zich te beroepen op internationale bescherming.

Voorts blijkt dat u blijkbaar geen haast had om uw geboorteland te verlaten na het incident van eind oktober 2009, gezien uw echtgenote dienaangaande stelde dat zij het diploma van haar zoon heeft afgewacht op 24 november 2009 en dat u en uw echtgenote wilden dat uw zoon de middelbare school zou afmaken alvorens het land te verlaten (CGVS p. 3). Een dergelijke houding is dan ook weinig in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat het door u aangehaalde feit betreft dat u verwond werd aan de arm door de Servische politie aan een grenspost in Konçul tijdens de oorlog in Zuid-Servië dient te worden opgemerkt dat dit feit dient gekaderd te worden in de toenmalige oorlogssituatie die intussen is beëindigd. Het feit dat uw arm werd verwond door toedoen van de Servische politie is bovendien onvoldoende zwaarwichtig en kan bezwaarlijk beschouwd worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien hebben deze feiten u niet aangezet tot het verlaten van uw geboorteland.

De informatie waarop ik deze beslissing baseer is in het administratieve dossier gevoegd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve wijs ik er op dat in hoofde van uw zoon X (O.V. X) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Uw identiteitskaart en uw rijbewijs bevestigen uw identiteit, die niet wordt betwist, maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel aan *"Dat motivering als dusdanig onjuist is en bijgevolg artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen dd. 19 juli 1991 schendt"*.

2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en de verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn identiteitskaart en rijbewijs neer maar geen paspoort. Verzoeker verklaarde *"ooit een paspoort"* te hebben gehad *"maar nu niet meer"* (vragenlijst). Verzoeker zou naar België hebben gereisd *"met de auto"*, met behulp van een *"smokkelaar"* die *"heeft alles geregeld"* en hen ook documenten bezorgde *"maar we hebben ze niet gezien, we hebben geen problemen gehad"* (gehoorverslag CGVS p.3). Zoals blijkt uit wat volgt toont verzoeker niet aan dat hij vervolgd wordt door de Servische overheid, en maakt derhalve evenmin aannemelijk dat hij illegaal dienden te reizen. Verzoeker toont aldus niet aan wanneer hij zijn land verliet noch wanneer hij in België toekwam. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de algehele geloofwaardigheid van de verzoekende partij.

3.2. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben ontvlucht omdat hij er als etnisch Albanees geïsoleerd werd door de Servische autoriteiten omwille van zijn illegale, professionele activiteiten als geldwisselaar en zijn steun aan het UCPMB. De asielaanvraag werd afgewezen omdat het asielrelaas niet geloofwaardig voorkomt en verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij om de door hem aangevoerde redenen internationale bescherming zou behoeven.

3.3. De commissaris-generaal verwijt verzoeker terecht incoherente verklaringen te hebben afgelegd. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoeker dat hij enkel door de Servische politie geïsoleerd werd omwille van zijn voormalige hulpverlening aan het UCPMB, en zij van hem *"eisten dat ik voor hen ging werken"* (vragenlijst), terwijl hij op het CGVS verklaarde dat hij door de politie tevens geïsoleerd werd omwille van zijn activiteiten als illegale geldwisselaar, dat zij *"zeiden dat het werk dat ik deed, is een werk in het zwart, u mag dit niet doen"* en hem afpersten en mishandelden (gehoorverslag CGVS, p.4). De vaststelling dat verzoekers verklaringen niet enkel incoherent zijn maar bovendien niet overeenstemmen met de verklaringen van zijn echtgenote ondermijnen de waarachtigheid ervan. In haar vragenlijst wees zijn echtgenote immers enkel op de problemen van haar man wegens zijn werk *"op straat als wisselagent"* (zie vragenlijst echtgenote in het administratieve dossier) terwijl zij op het verhoor

bij de commissaris-generaal als oorzaak voor zijn problemen opgaf dat *“tijdens de oorlog heeft hij geholpen met herlaadbare telefoonkaarten”* (gehoorverslag echtgenote, p.3). De commissaris-generaal leidt hier terecht uit af dat verzoeker en zijn echtgenote poogden hun verklaringen op elkaar af te stemmen. De verzoekende partij onderneemt in het verzoekschrift niet de minste poging om voormelde bevindingen van de commissaris-generaal te betwisten of weerleggen, deze blijven dan ook onverminderd overeind.

3.3.1. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.4. Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen maakt hij hoe dan ook niet aannemelijk om die reden internationale bescherming te behoeven. Verzoeker maakte geen gewag van een systematische vervolging door de overheid maar verklaarde slechts problemen te hebben gehad met twee agenten, die cliënt bij hem waren, doch hem zouden afgeperst hebben en mishandeld. Verzoeker toont niet aan dat hij geen beroep zou kunnen doen op zijn nationale overheid om zich hiertegen te beschermen, terwijl verweerder terecht opmerkt *“internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.”* Verzoeker betoogt dat hij *“artikels toevoegt waaruit blijkt dat dergelijke hulporganisaties enkel op papier bestaan en dat ze in werkelijkheid nog niet bemand zijn ; Dat het Commissariaat – generaal hier weet moet van hebben, maar er geen rekening mee houdt ; Dat het Commissariaat – Generaal onterecht voorhoudt dat verzoeker eerst hulp in eigen land had moeten zoeken ; Dat deze hulp er immers niet is”* terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in zijn land van herkomst niet de minste poging ondernam om de hulp in te roepen van de Servische politie of overheid om zich tegen zijn belagers te beschermen. Zijn verklaringen dat *“ik wist niet waar ik zou kunnen gaan”* en *“ze nemen ons niet serieus, ik heb ook niet gedurfd”* (gehoorverslag CGVS, p. 5) kunnen slechts bevestigen dat verzoeker geen nationale bescherming heeft gezocht. Daarbij voegt verzoeker slechts losse bladzijden en passages uit internetartikelen bij het verzoekschrift zodat de Raad geen kennis kan nemen van de teneur van de neergelegde informatie. Hoe dan ook kan uit wat werd neergelegd slechts worden afgeleid dat etnische Albanezen te kampen hebben met een hoge werkloosheidsgraad en economisch moeilijkheden. Verder blijkt dat de Servische overheid tal van initiatieven ontwikkelt om het overheidsgezag te versterken en burgers te beschermen, zoals de uitbouw van de politiemacht, de ombudsman en de “national minority councils”. Deze hervormingen worden erkend door NGO's zoals Human Rights Watch doch deze blijven kritisch en menen dat deze soms onvoldoende verregaand of doeltreffend zijn. Geenszins kan uit dit artikel worden afgeleid dat verzoeker geen beroep kan doen op de bescherming van zijn nationale overheid, laat staan dat etnische Albanezen in Servië systematisch vervolgd zouden worden in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

3.5. Waar verzoeker beweert vervolging te vrezen omdat hij steun bood aan het UCPMB *“financieel en met telefoonkaarten”* (vragenlijst verzoeker) blijft hij in gebreke enige band met het UCPMB aan te tonen. Zijn activiteiten waren beperkt tot het wisselen van geld en telefoonkaarten wat tevens zijn professionele bezigheid was. Aangezien uit algemene informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat zelfs ex-UCPMB-leden niet worden vervolgd of berecht, kan verzoeker bezwaarlijk overtuigen waar hij vervolging zou vrezen louter omdat hij ook voor UCPMB-leden mogelijk geld wisselde of telefoonkaarten verkocht.

3.6. Verzoekers vrees omwille van zijn illegale activiteiten als geldwisselaar kan bezwaarlijk worden gelinkt aan één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij er zich bewust van was dat hij illegale feiten pleegde en een straf riskeerde indien hij betrapt zou worden. Waar

verzoeker beweert dat hij “*in het zwart*” diende te werken omdat hij geen legale job kon vinden gaat hij eraan voorbij dat hij wel gedurende “*3 à 4 jaar*” legaal als vrachtwagenchauffeur gewerkt heeft en blijkt uit zijn verklaringen “*na mijn secund onderwijs ben ik mij gaan inschrijven in het arbeidsbureau, ze hebben me nooit een werk aangeboden, dus ik was verplicht dit werk te doen*” (gehoorverslag CGVS, p.5) geenszins dat hij ernstige inspanningen ondernam om een legale job te vinden. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat deze feiten van gemeenrechtelijke aard zijn en er niet wordt aangetoond dat verzoeker mogelijk een onrechtvaardige straf of gerechtelijke behandeling zou krijgen. Verzoeker maakt niet aannemelijk vervolging te vrezen in de zin van de Conventie van Genève.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag en aangezien verzoeker geen andere elementen inroept, wordt niet aangetoond dat verzoeker in geval van terugkeer naar Servië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK